

[Ingomar Petersen.]

fremtiden kan betale huslejerne i dette byggeri.

Hvis vi skal have dette lovforslag vedtaget i folketinget til ikrafttrædelse den 1. april, er vi virkelig i tidnød, og der kan ikke blive megen tid for ministeriets embedsmænd til at udfærdige de fornødne bekendtgørelser og cirkulærer. Derfor kan vi lige så godt se i øjnene, at der ikke bliver tid til et grundigt og omhyggeligt udvalgsarbejde vedrørende nye regler for finansiering af boliger for unge under uddannelse, de såkaldte kollegiebestemmelser, samt til behandling af ændrede regler om støtte til institutionsbyggeri m. v. Vi må i første omgang koncentrere os om at få forslaget til lov om boligbyggeri færdigbehandlet i overensstemmelse med de aftaler mellem de 6 forligspartier, som blev indgået på boligministerens kontor, aftenen før valget blev udskrevet. Det radikale venstre går ud fra som givet, at de 6 partier alle står ved, hvad deres boligpolitiske ordførere på deres partiers vegne den aften godkendte. At der i den senere tid har været forlydender fremme om, at visse af forligspartierne skulle have tanker om at bryde det indgåede forlig, kan forhåbentlig ikke være rigtigt.

For god ordens skyld må forligspartierne her i dag bekræfte, at de står ved forliget. Det glædede mig at høre, at socialdemokratiet og venstre i dag bekræftede, at de står ved dette forlig. Om det radikale venstres stilling skal der ikke herske tvivl. Et forlig, det radikale venstre har indgået, står vi ved fuldt og fast.

Jeg er enig med boligministeren i, at problemerne omkring kollegiebestemmelserne og det fremtidige institutionsbyggeri trænger til en nærmere drøftelse, og vedrørende dette kan jeg henvise til mine bemærkninger i min ordførertale ved den forrige første behandling den 18. oktober sidste år.

Jeg er ligeledes enig med ministeren i, at spørgsmålet om en rimelig tid til varsel af lejeforhøjelser nærmere må drøftes i udvalget.

De foreslåede ændringer i loven om realkreditinstitutioner som følge af boligforliget, de nødvendige og tiltrængte ændringer vedrørende medarbejderrepræsentanter samt ændringer i øvrigt i henhold til den endelige

udformning af loven om boligbyggeri er det radikale venstre naturligvis stadig positivt indstillet over for.

Jeg er ligeledes enig med ministeren i, at en væsentlig forudsætning for de boligpolitiske aftaler var fremme af beskæftigelsen inden for byggesektoren, ikke blot i nybyggeriet, men også og ikke mindst i den ældre boligmasse. Vedrørende nybyggeriet var de 6 forligspartier enige om, at det i de kommende år er en rimelig målsætning at søge tilvejebragt en stabil boligproduktion på ca. 40.000 enheder årlig. Ved vedtagelsen af forslaget til lov om boligbyggeri får vi klaret de 8.000 af de 40.000, men vi mangler endnu ca. 32.000 boligenheder. Jeg vil gerne her slå fast, at støtten til de 8.000 almenyttige boliger ligger fast i lovforslaget, og der kan ikke være tale om en anden eller en ændret støtte hertil uden enighed mellem forligspartierne, altså ikke noget med midlertidige statslån til billige renter til disse 8.000 lejligheder som foreslået af socialdemokratiet.

Jeg vil også lige gøre opmærksom på, at de 6 forligspartier var enige om aftenen før valget, at boligministeren snarest skulle give boligudvalget en redegørelse for mulige yderligere ændringer af realkreditlovgivningen, og på basis heraf ville de 6 partier drøfte, hvorledes det mest hensigtsmæssigt kan sikres, at den årlige boligproduktion ikke afviger væsentligt fra 40.000 lejligheder, samt søge at nå til enighed om egnede midler hertil.

De 6 partier er enige om fremgangsmåden for at få bygget de yderligere 32.000 lejligheder, og så synes jeg, det virker noget besynderligt, at socialdemokratiet pludselig kommer med et lovforslag om yderligere statsfinansiering. Fremgangsmåden til løsning af problemet ligger simpelt hen i ændring af realkreditlovgivningen og måden at styre byggeriet på, for det er også et problem. Det kan ikke nytte noget, at vi er enige om, at vi skal bygge 32.000 lejligheder om året i det private byggeri. De 8.000 i det sociale kan vi sagtens styre, men spørgsmålet er, hvis vi skal have en stabil byggerytme, hvordan kan vi sikre, at vi fremover får bygget disse ca. 32.000 i det private byggeri. Her mener vi fra det radikale venstres side, at det må kunne styres ved en fornuftig realkreditlovgivning, og vi venter, at den nye